

Egy csapatnyi rakoncátlan borz készült a képébe hugyozni, mikor felriadt. Kedvetlenül dörzsölte a szemét, majd a csipagolyót morzsolgatta ujjai közt percekig, míg tudomásul vette az új nappalt. Nocsak, már itt tartanak, legutóbb még csak a lábánál szaglászta. De úgyis elkapja őket, fogadkozott, és erősen remélte, hogy legközelebbre is oda tudja álmodni a vadászpuskáját. Jobbról rekedt szuszogás hallatszott, az asszony összekuporodva aludt az ágy másik szélén, mint egy bebugyolált kérdőjel, gerince íve látszott csak fekete pizsamája alatt. Váratlan gerjedelem osont a gyomra alján, kivárt, hátha odébb áll. Segítségképp nagyot szippantott az erjedt levegőből, aztán köhögve-krárogva csulózott az ágy melletti köpőcsészébe. Majdnem tele volt már, üríteni kell. Az asszony meg se rezzent, pedig valószínűleg ébren volt már. Nézte az ösztövé gerincoszlopot, és nem tudta hová tenni. Lehetséges, hogy mégse belőle jön?

A pizsama gyászlepelként kandikált ki a takaró alól, a matéria zárt pórusain át nem járt levegő. Látni vélte, ahogy a bűz kékesfeketén szövö körbe az alakját, megül az ágyon, és egyre gyűlik, csomósodik. Fel kell kelnie, mielőtt odaszögezi a párnához, és megfojtja. A fürdőszobába surrant, bezárkózott, tele engedte a csapot jéghideg vízzel, és belemártotta az arcát. Fejedelmi érzés volt. Egyszer úgyis megtanul a víz alatt lélegezni; elképzelte ahogy mohón szívja be a folyadékot, ami balzsamként simogatja tüdejének sebes, bűzégette falait. Nem szívesen emelte ki a fejét, tudta, hogy az első lélegzet forró, amitől csak még szomorúbb és elviselhetlenebb lesz.

Kipumpált egy nagy adag hintőport, aztán úgy ült ott, elvágódó, fancsali ábrázattal a kád peremén mint egy vendégmunkás egy ködmarta dél-angol kikötő mólóján. Megszédült, ahogy felállt, tanácstalanul nézett körbe: a szappan még hívogatóan nedves volt a kézmosás aktusa után, nem fogott rajta semmi szenny. A hintőpor párája delejezőn kavargott, a dezodorok és léfrissítők hivatástudattól duzzadva csillogtak a polcon. A fekete hypós flakon mindentudóan mosolygott egy magasabb tisztaság kapujából.

Ahogy a lábába visszatért az erő, úgy döntött, nekiveselkedik egy utolsó ellenőrző körnek. Hátha mégis talál valamit. Mint amikor az utolsó korty kakaó beleszáradt a bögréjébe az ágy melletti komódon. Két hétig csípte az orrát a savanykás odor, mire megtalálta a forrását, de addig rögeszméje lett, hogy a fal árasztja magából, hogy mögötte titkos üregekben guanoként gyűlt fel a tetőről lecsorgó galambszar. Akkor mennyire megkönnyebbült, ám öröme nem tartott soká, épp hazaért az asszony a fodrásztól, és a bűz hibbant divatdiktátorként öltöztette őket ázott darócruhába.

Csendben tett-vett, nem akarta, hogy moccanjon a nő, minden mozdulata bánatos szag hullámokat eredményezett. Addig jó, amíg alszik. Vagy legalább is egy fokkal jobb. Benézett a szekrény mögé, pók falatozott részvétlenül egy kiszáradt muslicából. Lyukas zokni merült fel a plüssfotel ráncából, bukéja úgy olvadt a nagyobbba, mint légyzúgás az ágyüdörgésbe. Elhúzta a szekretert, a lába egérlyukat takart, lakója boldogan rohant az ajtórés világosságába. Hirtelen ő is a szabadba vágyott, sőt legszívesebben benyúlt volna a házikó mélyére és egy rántással kifordította volna az egészet. Hadd legyen minden odakint, mint szenesen málló belső szervek, kojtoljanak csak a Jóisten orra alá.

Kiment és megint megszédült, ezúttal a friss levegőtől. Szúrós eső permetelt, a hideg szél úgy fúj át rajta, mintha ott se lenne. Nyugatra az övéhez hasonló lakok körvonalai látszottak. Lehet, bemegy a faluba, iszik egy málnát, a nagymellű szőke mindig rak bele neki napernyőcskét. Talán moziba, elvégre vasárnap van. Bár nem is tudja. Mostanában olyan messze van a falu, egyre csak távolodik, legutóbb majd egy napig császkaált, mire beért. A kertkapuig jutott, de teljesen átfázott, reszketve fordult vissza. A szél vadul csapkodta a viskót, az eresztékek zörögtek, a falak köhögtek, de meleg volt, fűtöttek szorgalmasan. Belépve nagyot sóhajtott, de máris megbánta. Elképzelte a föld gyomrából nyákos beleken érkező, milliónyi apró segglyukon át felfakadó halotti böffenetet – egykor volt nők és férfiak buborékos búcsúlevélkéjét.

Nem jutott az eszébe semmi, visszafeküdt az ágyba. Taknyukban pácolódtak álmai borzai, a hátsó helyiségben valami gyerek üvöltött. Üveges szemmel meredt az asszonyra, addig-addig nézte, hogy szinte elfelejtett lélegezni. Holtfáradtan bújt melléje, aprókat szippantott a tarkójából, majd beleszagolt a hajába. A bűz nagyja elült, orrába samponillat keveredett. Lentebb csúszott, végighúzta az orrát a gerinc ívén. A paplan alatt egész elviselhető volt. Leért a fenékhez, lehúzta róla a pizsamát, és befúrta orrát a farpofák közé. Semmi, csak az ápolt, tiszta női ülep kellemesen kesernyés zamata, amitől úgy meg tudott bolondulni régen. A nő felébredt, hanyatt fordult, őt pedig szíven ütötte ébredő ölének páratlan illata. A bűdös szinte teljesen a háttérbe húzódott, nyálkás penészként várakozott türelmesen fent a gerendákon. Büszkén zsidbadó nyelvvel indult el az asszony arca felé, aki máris jóllakottan, kissé megilletődve ásítózott. Akkor vette észre a nedves vattapamacsokat az orrában. Eddig nem is látta, ritkán nézi az arcát. A nő mosolygott, szinte megnyerő volt így.

Visszakíváncozott a fürdőszobába, kellemes gondolat volt a hypo somolygása a csap alatt. Aztán már emlékezett a nyitott csomag vattára, és a mentolos olajra mellette. Nem hülye az asszony. Csen belőle magának is, legfeljebb majd szájon át veszi a levegőt, be ne lélegezze. Majdnem visszamosolygott, de aztán rájött, nem vár viszonzást az előbbiért, talán majd egyszer. Már-már boldogan adta ki az ukázt, sietve, mielőtt az asszony kérdőre vonja:

- Anyukám, keljél felfele, öltözhetel, bemegyünk a faluba, szép idő van!

Mialatt a nő a fürdőben piperészkedett, elégedetten merengett a sarokban. Nem lesz itt semmi baj. A gerendák sarkaiban meggyűlt bűz nyúlósan cseppent le a vállára, meg se érezte. A borzokra gondolt, egyesével fogja őket a falhoz állítani és statáriálisan kivégezni. Aztán már minden rendben lesz. Csak a vattát kell mindig időben cserélni.